အတွဲ-၄။ အမှတ်-၂၃။

# ရွှေသွေး ဂျာနယ်

## ပတ္တမြား လိမ်လည်မှု

ဇာတ်လမ်း-ဇော်ဝင်းမောင်
ပန်းချီ-ညီလှစိန်

၁၃၃၄ ခု၊ နယုန်လဆုတ် ၇ ရက် (၃-၆-၇၂)

နောက်တော့ မိတ်ဆွေတွေက တိုက်တွန်းလို့ကိုသာဂိက တရားရုံးကို တိုင်လိုက်တယ်။

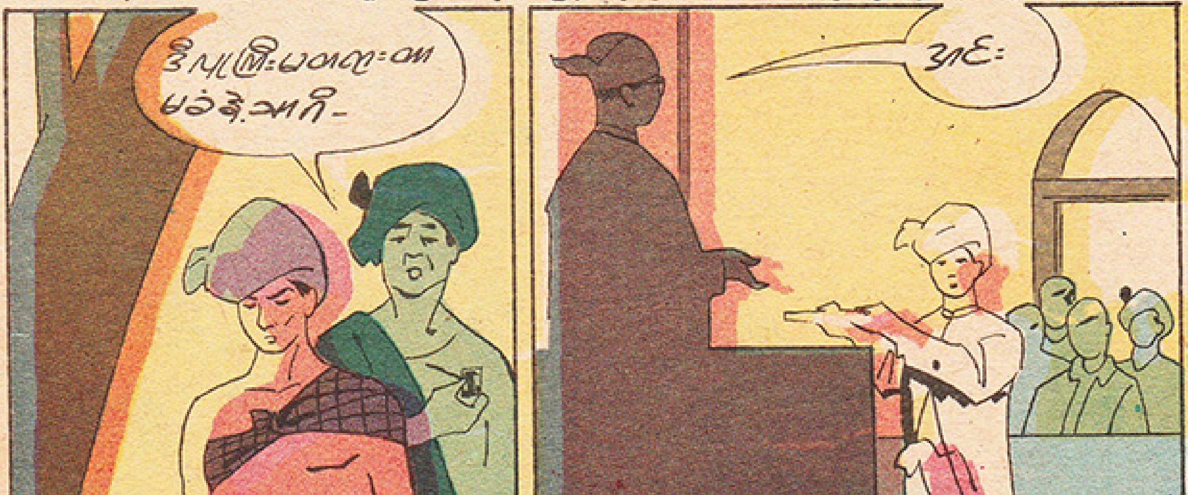

ကိုသာဂါ ကျောက်ကို ပေးတာ ဟုတ်သလား-
ဟုတ်ပါတယ်-အသင်းမဝင်ခင်က ကျောက်မို့ ပြန်ပေးတော့-ချက်ချင်း ပြန်ယူသွားပါတယ်-
ကျွန်တော့်ကျောက်ကို ယူသွားပြီး မကောင်းတဲ့ကျောက်ကို လဲပေးလို့ မယူခဲ့ပါခင်ဗျား
ကိုသာဂါ ကျောက်ပြန် ယူတုန်းက ဘယ်သူမြင် သလဲ-
ကိုသာဂါ ရိုးသားတဲ့အသွင်ရှိတာကို မြင်ရတော့—
တရားသူကြီးက စိတ်ကူးတခုရပြီး—
ကျွန်တော့်မိန်းမနဲ့သား မြင်ပါတယ်-
နောက်တနေ့ ဦးလောဘရဲ့ မိန်းမနဲ့ သားကို တရားရုံးမှာ တယောက်စီခွဲပြီး စစ်ဆေးတယ်။
ကိုသာဂါယူသွားတဲ့ကျောက်ဟာ ဘယ်အရွယ်ရှိသလဲ-အဲဒီစားပွဲ ပေါ်မှာ ရွှံ့ခဲနဲ့လုပ်ပြပါ
ဟောဒီအရွယ်လောက် ရှိပါတယ်-

မိန်းမကို အပြင်ထွက်ခိုင်းပြီး အပြင်မှာ စောင့်ခိုင်းထားတဲ့ သားကိုခေါ်ပြီး ရွှံ့ကို ပြခိုင်းပြန်တယ်။
ဟောဒီအလုံးလောက် ရှိပါတယ်
ကောင်းပြီ
နောက်ဆုံးမှ သက်ဆိုင်တဲ့လူအားလုံးကို ရုံးခန်းထဲမှာ ထိုင်ခိုင်းပြီး တရားသူကြီးက စီရင်ချက်ချလိုက်တယ်။
ကောင်းတယ် လောဘကောင် သိပြီ
ဦးလောဘဟာ သူယူထားတဲ့ ပစ္စည်းများနဲ့ ဒဏ်ငွေကို ပေးလိုက်ရတော့တယ်။

ဇာတ်လမ်း-

သရုပ်ဖော်-

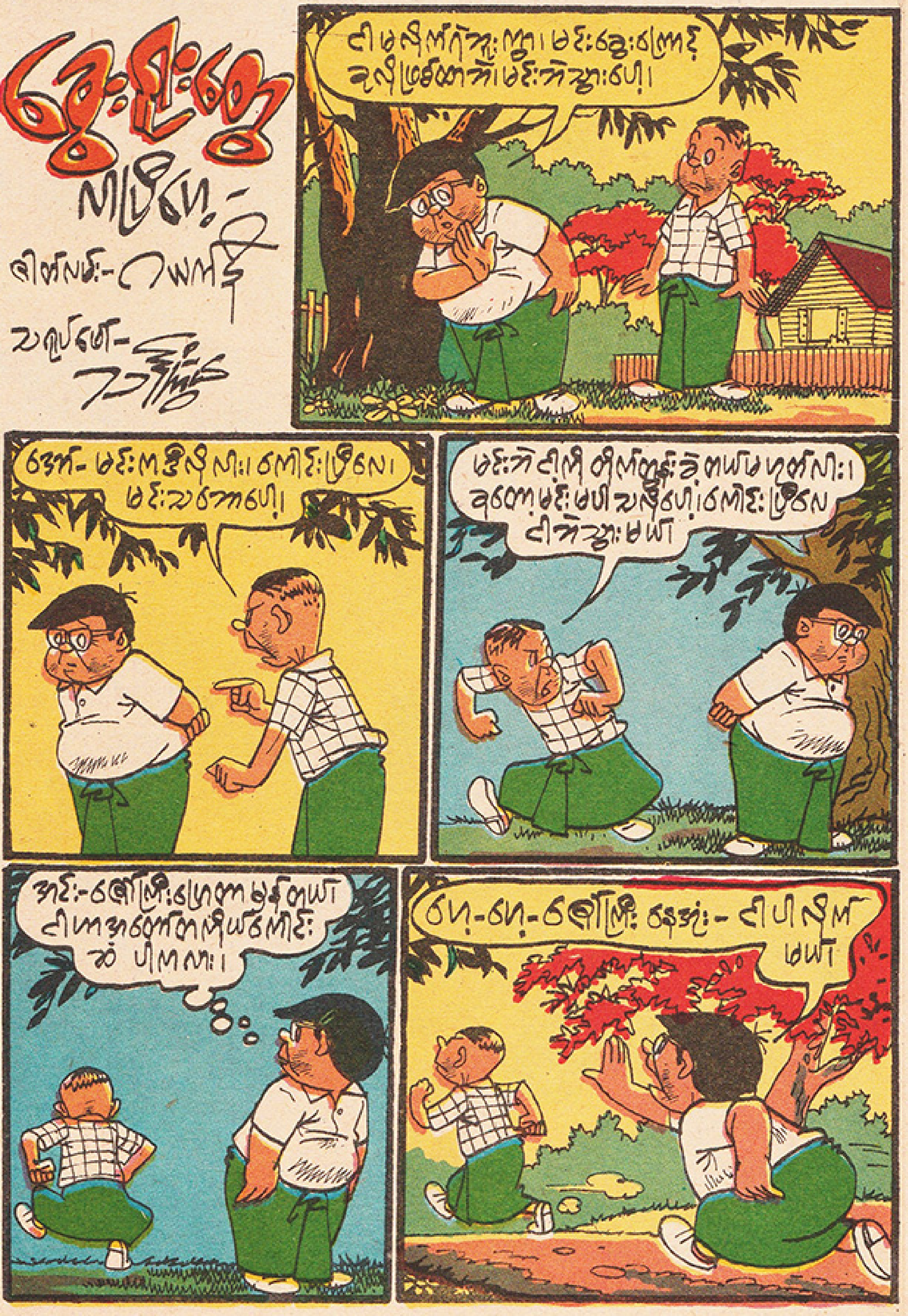
ငါမသိလိုက်ဘူးကွာ၊ မင်းခွေးစကြောင့်
ခုလိုဖြစ်ရတာကို၊ မင်းကိုသွားပေါ့၊
ဝေဒ်- မင်းကဒီလိုလား၊ ဖေါင်းပြီလား၊
မင်းသေတာပေါ့၊
မင်းကိုငါကတိုက်ရွှန်းခဲ့တာမဟုတ်လား၊
ခုတော့မင်းမပါသလိုပေါ့၊ ဖေါင်းပြီးလ
ငါကိုသွားမယ်
အင်း- ဒေါ်ကြီးပြောတာ မှန်တယ်၊
ငါကအစောကတာကိုမယ်ဒေါင်း
ဆဲ ပါတလား၊
ဝေ့-ဝေ့-ဒေါ်ကြီး နေဦး - ငါပါလိုက်
မယ်၊

အေးပါကွ၊
ဘာကိစ္စနဲ့လာတာလဲ၊
တာဝန်မှူးကိုတွေ့ချင်လို့လား၊
ဟုတ်ကဲ့-အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ ပြောချင်လို့ပါ၊
သူအလုပ်များနေတယ်ကွ၊ ထိုင်စောင့်လေ၊

# ရေပူစမ်း ရေပူပန်း

ဒီး လွင်မြင့်
ကဆွဲ

ရေပူစမ်း၊ ရေအေးစမ်း၊ ရေပူပန်း စသည်တို့သည် မြေတွင်းမှ ထွက်လာသော ရေများကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။

ရေပူစမ်းများကို မြေကြီးအတွင်းသို့ အလွန်နက်အောင် စိမ့်ဝင်သွားသော မြေတွင်းရေများရှိရာ ဒေသ၌ တွေ့ရတတ်သည်။ ထိုရေသည် မြေတွင်း၌ ပူအောင် အတော်ကြာနေပြီးမှ သဘာဝ ထွက်ပေါက် တခုဖြင့် မြေမျက်နှာပြင်သို့ အလျင်အမြန် ပြန်ထွက်လာသည်။

ရေပူစမ်းနှင့် ရေပူပန်း များစွာရှိသော နယူးဇီလန်နိုင်ငံ၏ မြောက်ကျွန်းတွင် နေထိုင်သူများသည် ရေပူစမ်းမှ ရေငွေ့ကိုအဝတ်အထည်လျှော်ဖွပ်ရာ၌၎င်း၊ ဆောင်းရာသီတွင် အနွေးဓာတ်ရရှိစေရန်၎င်း အသုံးပြုကြသည်။ ငါးများကို ရေပူစမ်းတွင်ထည့်ကာ ချက်ပြုတ်၍လည်း စားကြသည်။ သို့သော် ရေပူစမ်းတွင် ထုံးဓာတ်နှင့် သတ္တုများ ပျော်ဝင်နေသဖြင့် စားသုံးရာ၌ အရသာမရှိလှပေ။

ရေပူပန်းတို့တွင် အိုင်ငယ် အမျိုးအစားတွင်းမှ ပန်းထွက်သော ရေပူပန်းမျိုးနှင့် ကတော့ပုံ တောင်ပို့တွင်းရှိအပေါက်မှ ပန်းထွက်သော ရေပူပန်းမျိုး ဟူ၍ နှစ်မျိုးရှိသည်။ ယင်းတို့သည် မြေငလျင်လှုပ်ခြင်း၊ မီးတောင်ပေါက်ကွဲခြင်းနှင့် အလားတူဖြစ်သည်ဟု ဆိုနိုင်သည်။ ယင်းတို့သည် ကမ္ဘာ့ အတွင်းပိုင်း အပူအင်အားကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာရသည်။ မြေမျက်နှာပြင်မှ မိုးရေတို့သည် မြေ

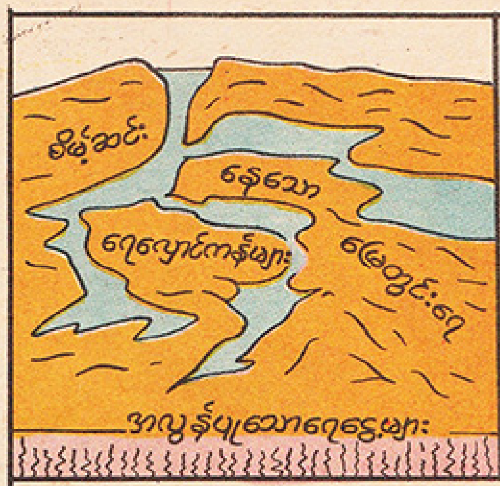


တွင်းသို့ စိမ့်ဝင်သွားကာ အလွန်နက်သော အောက်ခံကျောက်နေရာသို့ ရောက်သွားသည်။ အတွင်းပိုင်းမှ အပူရှိန်ကြောင့် ရေတို့သည် ဆူလာသည်။ သို့ဖြင့် ဆူသော ရေနှင့် ရေနွေးငွေ့များသည် ပွန်ကြောင်းတလျှောက်တက်ကာ အပေါက်ဝမှ ပန်းထွက်ကြသည်။ အပေါက်ဝမှ ပြတ်တောင်းပြတ်တောင်း ပန်းကျက်သည့် ရေပူ ပန်း၏အမြင့်သည် ပေ ၃၀၀ ကျော်မြင့်တက်သည်။ နယူးဇီလန်ကျွန်းရှိ ဝိုင်မန်ဂူ ရေပူပန်းသည် ပေ ၁,၂၀၀ ကျော်အထိ ပန်းထုတ်ခဲ့ဘူးသည်ဟု သိရသည်။

ကမ္ဘာတွင် ရေပူပန်းရှိသောဒေသတို့မှာ အိုက်စလန်ကျွန်း၊ နယူးဇီလန်နှင့် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အနောက်မြောက်ပိုင်းရှိ ယဲလိုးစတုန်း အမျိုးသား ဥယျာဉ်တို့ ဖြစ်သည်။ ယဲလိုးစတုန်း ဥယျာဉ်ရှိ အိုး ဖိတ်သဖူးလ် ရေပူပန်းသည် ကမ္ဘာ၏ အထင်ရှားဆုံးသော ရေပူပန်းဖြစ်၍ ယင်းသည် ၆၇ မိနစ်လျှင်တကြိမ်ကျ ရေပူနှင့် ရေငွေ့တို့ကို ပေ ၁၇၀ အမြင့်အထိ ပန်းထုတ်သည်။ တခါတရံ ပန်းထွက်သောရေထဲတွင် မြေစေး၊ ရွှံ့စေးတို့ ပျော်ဝင်နေပြီး၊ ယင်းတို့သည် ပွက်ပွက်ဆူနေသော ရေအိုင်အတွင်းသို့ ပြန်လည်ကျရောက်သည်။ ကြီးမားသော ရေပူပန်းတိုင်းမှာလိုပင် ရေများပန်းထွက်ရာ၌ ကျယ်လောင်သော မြည်ဟည်းသံများ ပေါ်ထွက်နေတတ်ပေသည်။

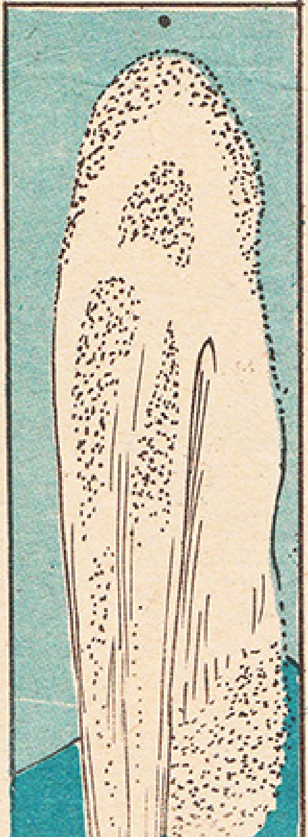

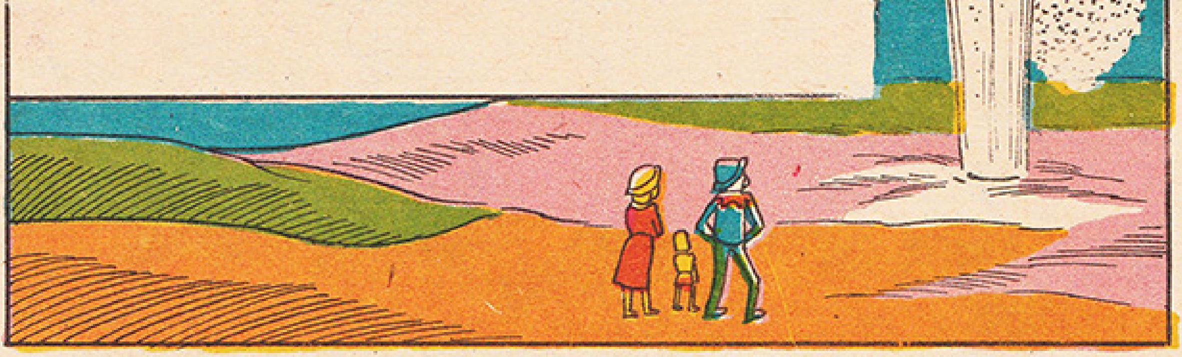

ငတိုးသည် အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင်ကဲသည်။
ဆိုးလည်း အလွန်ဆိုးသည်။
ဟဲ့-တိုး-ကြည့်စမ်း- အိမ်မြှောင်ကိုရိုက်တာ ပုလင်းကွဲသွားပြီ-တယ် ဒီကောင်လေး-လာခဲ့စမ်း-
ရပ်ကွက်ထဲမှ ကလေးများနှင့်လည်း မတည့်။
ဟီးဟီး-ဦးလေး-တိုး အဲ့ဒီခေါင်းကို ဂဏ်နဲ့ထုပြေးသွားတယ်-ဟီး အဲဟီး
ဟေ-ဟုတ်လား-ဟေ့ကောင်-တိုး၊ တယ်ဒီကောင် ဘယ်ရောက်သွားပါလိမ့်
တနေ့တွင် —
ဟယ်-ဟုတ်တယ် မမရေ-မာမာ့စာအုပ်တွေရော
ဟာ-မမရေ-မမ တိုးဂျယ် ဖိုးဖိုးစာအုပ်တွေကို ဖြဲပစ်လိုက်ပြီ-ဟီး
ထိုနောက် မီမီရောက်လာကာ....
ဟယ်-ဟုတ်ပါရဲ့-ငါ့စာအုပ်တွေလဲ ပြဲနေပြီ-ဒုက္ခပါဘဲ
မေမေနဲ့တိုင် ပြောမယ်-ဟီး
မေမေက ငတိုးကို ခေါ်ရိုက်သည်။
ဟေး-ဂန်ကလေး-ကြည့်စမ်း နင်ငိုနေဒါယ် ဟုတ်လား-ဖမ်းမယ်နော်-ဖမ်းမယ်-ဟေးဟေးဟေး
ဖမ်းစမ်းပါ အရူးကြီးရယ်
ဟီး အဲဟီး.. ကြောက်တယ်
ကဲကဲ..ဒါဖြင့် တိတ်
ဟေး-တိတ်တိတ်--ဒီတခါ မဖမ်းဘူး၊ နောက်ဆိုရင် နော်-နင်ငိုနေတာ တွေ့ရင် တခါထဲ ဒီထဲထဲ့ ဖမ်းခေါ်သွားမယ်

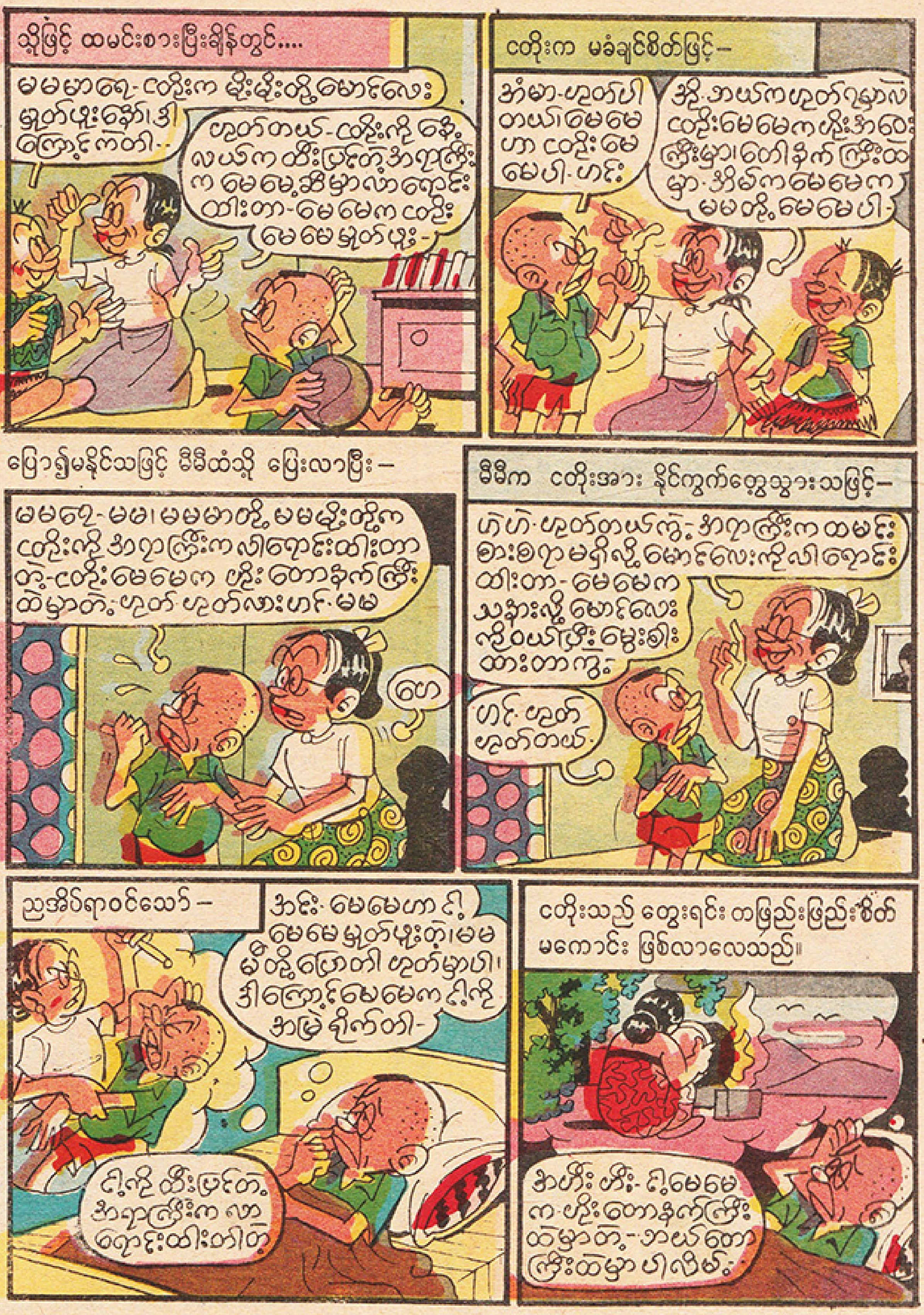
သို့ဖြင့် ထမင်းစားပြီးချိန်တွင်....
မမမာရေ-တိုးက မိုးမိုးတို့မောင်လေး မွေးဖူးနော်၊ ဒါ ကြောင့်ကတ်ါ--
ဟုတ်တယ်-တိုးကို မနေ့ လယ်က ထိုးဖြင့်တဲ့အာဂူကြီး က မေမေ့ဆီမှာလာရောင်း ထားတာ-မေမေက တိုး မေမေမွေးဖူး-
တိုးက မခံချင်စိတ်ဖြင့်—
အံမာ-ဟုတ်ပါ တယ်၊ မေမေ ဟာ တိုးမေ မေပါ-ဟင်း
အို-ဘယ်ကဟုတ်ရမှာလဲ တိုးမေမေက ဖိုးတောဝေး ကြီးမှာ၊ တောနက်ကြီးထဲ မှာ-အိမ်ကမေမေက မမတို့မေမေပါ-
ပြော၍မနိုင်သဖြင့် မီမီထံသို့ ပြေးလာပြီး—
မမရေ-မမ၊ မမမာတို့ မမမိုးတို့က တိုးကို အာဂူကြီးက လာရောင်းထားတာ တဲ့-တိုးမေမေက ဖိုးတောနက်ကြီး ထဲမှာတဲ့-ဟုတ်ဟုတ်လားဟင်-မမ
ဟေ
မီမီက တိုးအား နိုင်ကွက်တွေ့သွားသဖြင့်—
ဟဲဟဲ-ဟုတ်တယ်ကွဲ့-အာဂူကြီးက ထမင်း စားစရာမရှိလို့ မောင်လေးကိုလာရောင်း ထားတာ-မေမေက သနားလို့ မောင်လေး ကိုဝယ်ပြီး မွေးစား ထားတာကွဲ့
ဟင်-ဟုတ် ဟုတ်တယ်
ညအိပ်ရာဝင်သော်—
အင်း-မေမေဟာ ငါ့ မေမေမွေးဖူးတဲ့၊ မမ မီတို့ပြောတာ ဟုတ်မှာပါ၊ ဒါကြောင့်မေမေက ငါ့ကို အမြဲရိုက်တာ-
ငါ့ကို ထိုးဖြင့်တဲ့ အာဂူကြီးက လာ ရောင်းထားတာတဲ့
တိုးသည် တွေးရင်း တဖြည်းဖြည်းစိတ် မကောင်း ဖြစ်လာလေသည်။
အဟင်း ဟင်း-ငါ့မေမေ က-ဖိုးတောနက်ကြီး ထဲမှာတဲ့-ဘယ်တော ကြီးထဲမှာ ပါလိမ့်

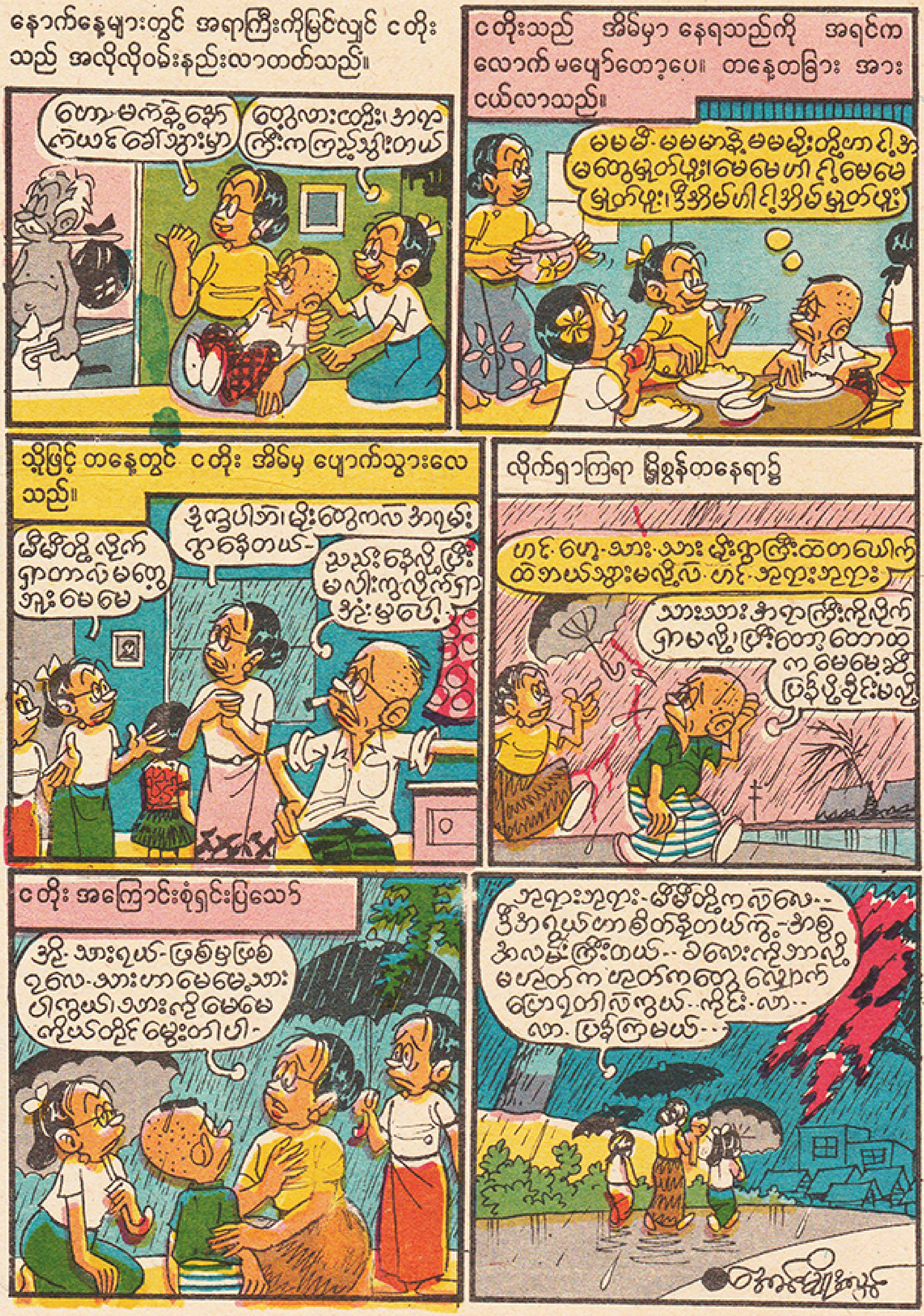
နောက်နေ့များတွင် အရာကြီးကိုမြင်လျှင် ငတိုး သည် အလိုလိုဝမ်းနည်းလာတတ်သည်။
ငတိုးသည် အိမ်မှာ နေရသည်ကို အရင်က လောက် မပျော်တော့ပေ။ တနေ့တခြား အားငယ်လာသည်။
မမမီ-မမမာနဲ့ မမမိုးတို့ဟာ ငါ့အမတွေ မှတ်ဖူး၊ မေမေဟာ ငါ့မေမေ မှတ်ဖူး၊ ဒီအိမ်ဟာ ငါ့အိမ် မှတ်ဖူး
သို့ဖြင့် တနေ့တွင် ငတိုး အိမ်မှ ပျောက်သွားလေသည်။
ဒို့ကွာ ပါဘာ၊ မိုးတွေကလဲ အရမ်း ရွာနေတယ်-
မိမိတို့ လိုက်ရှာတာလဲ မတွေ့ဘူး မေမေ
လိုက်ရှာကြရာ မြို့စွန်တနေရာ၌
ငတိုး အကြောင်းစုံရှင်းပြသော်
အို-သားရယ်-ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ-သားဟာ မေမေ့သား ပါကွယ်၊ သားကို မေမေ ကိုယ်တိုင် မွေးတာပါ-

# လေကိုကျွန်ုပ်တို့အဘယ်ကြောင့် ရှူရှိုက်ရသနည်း

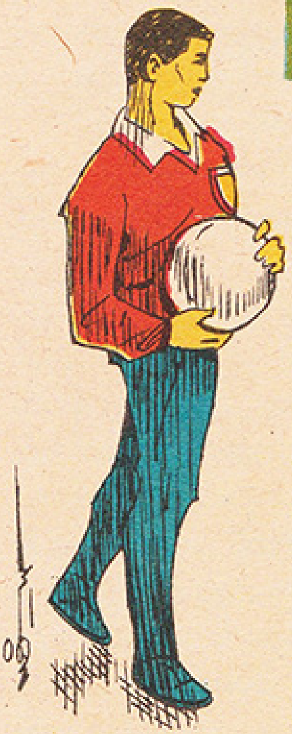

လေတွင် အောက်ဆီဂျင်ဓာတ် ပါရှိသည်။ အောက်ဆီဂျင်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် သက်ရှိ သတ္တဝါများအတွက် အသက်ပင်ဖြစ်သည်။ လေကို လေးမိနစ်ခန့် မရှူပဲနေလျှင် ကျွန်ုပ်တို့မူးမေ့ပြီး သေဆုံးသွားနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှူသွင်းလိုက်သောလေသည် ကျွန်ုပ်တို့ စားလိုက်သော အစားအစာနှင့် ပူးပေါင်းပြီး အပူဓာတ်ကို ထုတ်ပေးသည်။

ယင်းအပူကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ ခန္ဓာကိုယ် ပူနွေးနေရသည်။ အပူဓာတ်အပြင် စွမ်းအင်ကိုလည်း ထုတ်ပေးသည်။ ယင်း စွမ်းအင်ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းလျှောက်နိုင်သည်။ ပြေးနိုင်သည်။ ဘောလုံးကစားနိုင်သည်။ ရေကူးနိုင်သည်။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်တို့ ရှူသွင်းလိုက်သော လေသည် အဆုတ်သို့ရောက်သွားသောအခါ လတ်ဆတ်သော အောက်ဆီဂျင်ကို ထုတ်ပေးသည်။ ယင်း အောက်ဆီဂျင်က နှလုံးရှိ သွေးများကိုသန့်စင်ပေးပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ကိုယ်ခန္ဓာအနှံ့သို့ သွေးများကို စီးသွားစေသည်။

တင်လှဦး

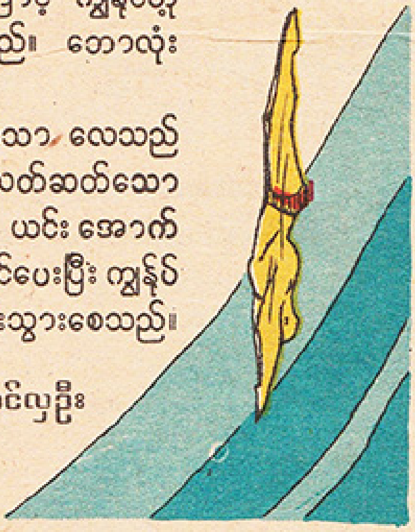

## ကြက်ဥမြှောက်ကစားမလား

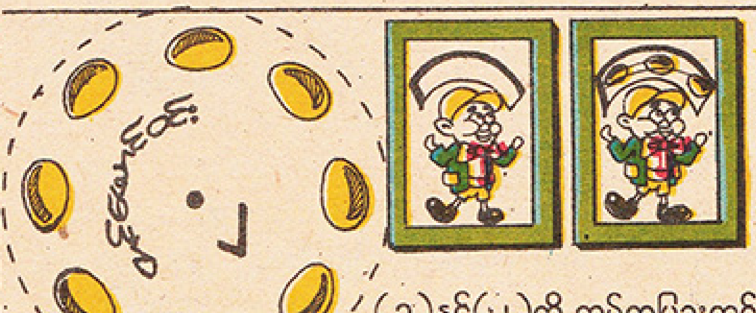


(၁)နှင့်(၂)ကို ကပ်ထူပြားတွင် ကပ်၍ အစက်အတိုင်း ဖြတ်ပါ။

စက်ဝိုင်းကို အရုပ်နောက်တွင်ထားပြီး အရုပ်၏ပါးပေါ်ရှိ အမည်းစက်နှင့် စက်ဝိုင်း၏ဗဟိုကို ပင်အပ်ဖြင့် ဖောက်၍ ပင်အပ်ကို ခေါက်ပါ။ ထိုနောက် စက်ဝိုင်းကိုလှည့်ပါ။

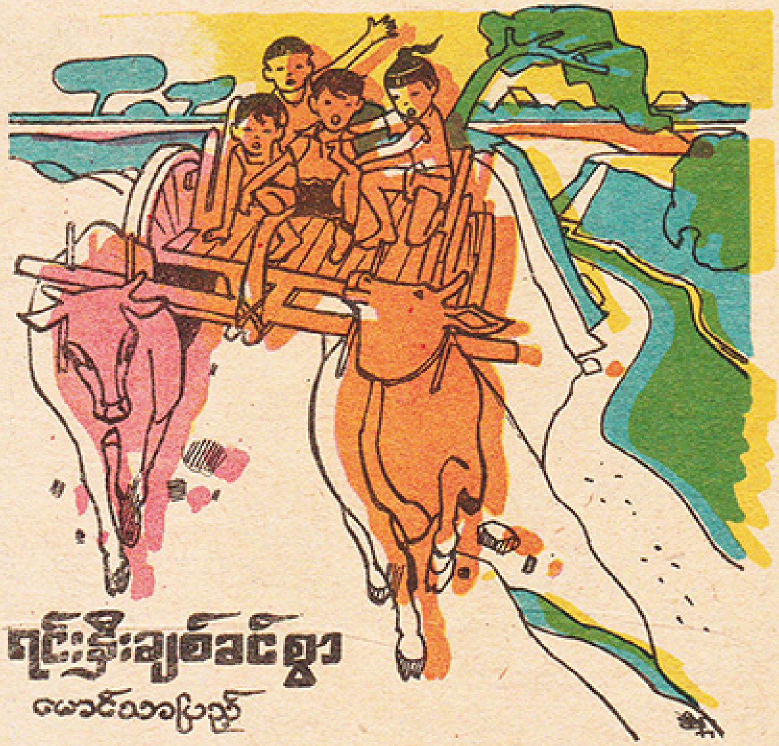

# ရင်းနှီးချစ်ခင်စွာ

မောင်သာပြည့်

"ဟေ့ ညိုအေးရေ၊ အဘသာထူးတို့အိမ်ကို မြို့က ဧည့်သည်တွေ လာတယ်ကွ။ ဒို့အရွယ် တယောက်လဲ ပါတယ်။ လာ– သူငယ်ချင်းအဖြစ် သွားစကား ပြောရအောင်"

ဘကြီးသည် ညိုအေး အိမ်ရှေ့မှရပ်ကာ အော်ပြော လိုက်သည်။ ညိုအေးသည် အိမ်ပေါ်မှ ပြေးဆင်းလာပြီး –

"ဟုတ်လားကွ နာမယ်က ဘယ်သူလဲ"

"တင့်အောင်ညွန့်တဲ့ကွ"

ညိုအေးနှင့် ဘကြီးတို့သည် အဘသာထူးအိမ်ဆီသို့ ပြေးသွားကြသည်။ အဘသာထူးတို့ အိမ်တွင် မြို့မှ လာသူများကို အထူးအဆန်းသဖွယ် ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်။ သာဂိတို့ လူသိုက် လည်း ရောက်နေကြသည်။ ညိုအေးနှင့် ဘကြီးသည် အနီးသို့သွားကာ–

"ငါ့ နာမယ်က ညိုအေး၊ သူ့နာမယ်က ဘကြီးတဲ့ကွ။ ဒီနေ့ကစပြီး မင်းနဲ့ဒို့ သူငယ်ချင်းဖြစ်ပြီ။ ဒို့အတူတူ ကစားကြမယ်"

တင်အောင်ညွန့်သည် မပွင့်တပွင့်ပြုံးချင်နှင့် ပြုံးပြီး–

"နေပါအုံး၊ မင်းတို့မှာ ဘာကစားစရာများ ရှိလို့လဲကွ"

ညိုအေး နှင့် ဘကြီးသည် ကြောင်သွားသည်။ ပြီးမှဘကြီးက –

"လယ်ပြင်မှာ လျှောက်ပြေးမယ်လေကွာ။ နောက်ပြီး ကျွဲလဲစီးမယ်၊ ရွာထိပ်က မန်ကျည်းပင်ပေါ် တက်ပြီး မန်ကျည်းသီးလဲ ခူးစားကြမယ်"

"ဟား– ဟား မင်းတို့ ကစားတာက ကောင်းမှမကောင်းဘဲကွ။ ငါ့မှာ ကစားစရာတွေ အများကြီးပါတယ်။ အဲဒါတွေနဲ့ ကစားကြမယ်။ မင်းတို့ ခိုးတော့ မသွားရဘူးနော်"

"ဒို့ မခိုးတတ်ပါဘူး"

အားလုံးက ပြိုင်တူပြောကြသည်။

တင်အောင်ညွန့်သည် အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ကာ အရုပ်များ ယူချလာသည်။ မီးသေနတ်၊ သံပတ်ကား၊ သံပတ် မြင်းရုပ်လေးများသည် ညိုအေးတို့ လူသိုက်အဖို့ အတော်ထူးဆန်းနေသည်။ တင်အောင်ညွန့်သည် အရုပ်များကို ခဏသာပေးကိုင်ပြီး ပြန်သိမ်းသွားသည်။

"တင်အောင်ညွန့်က သိပ်တိုတာဘဲကွ။ လာကွာ–ဒို့လှည်းသွားမောင်းရအောင်"

"ဟေ့– ငါလဲ လိုက်မယ်လေကွာ"

တင်အောင်ညွန့်သည် ပြေးလိုက်လာသည်။ ညိုအေးတို့သည် ဘရွှေရိုး၏ လှည်းကို ငှါးပြီး လယ်ပြင် လှည်းလမ်းကြောင်း အတိုင်း လျှောက်မောင်း သည်။ သာဂိ တို့က သီချင်း အော် ဆိုကြသည်။

"ဟေ့– ညိုအေး အတိုင်ထိပ်ကွက်ကြီးကို လှည့်လိုက်ကွာ၊ ချောင်းရိုးဘက် မောင်းရအောင်"

ဘကြီးက လှည်းမောင်းနေသော ညိုအေးကို ပြောလိုက်သည်။ တင်အောင်ညွန့်သည် လှည်းနှင့် ပတ်သက်သော အ

ခေါ်အဝေါ်များကို မသိသဖြင့် အထူးဆန်းသဖွယ် နားထောင်နေသည်။

"အတိုင် ထိပ်ကွက်ကြီး ဆိုတာ ဘာလဲကွ"

"နွားမှာ အတိုင်အလှည့်ဆိုတာ ရှိတယ်ကွ။ ဘယ်ဘက်က နွားကို အတိုင်လို့ ခေါ်တယ်။ ညာဘက်နွားကျတော့ အလှည့်လို့ခေါ်တယ်ကွ။ ထိပ်ကွက်ကြီး ဆိုတာက နွားရဲ့ နာမယ်ပါ"

ညိုအေးက ရှင်းပြသည်။

လှည်းသည် ချောင်းရိုးစပ်သို့ ရောက်လာသည်။ တင်အောင်ညွန့်သည် ညိုအေးကို ခဏ အဖယ်ခိုင်းပြီး သူကိုယ်တိုင် မောင်းကြည့်သည်။ ညိုအေးက မမောင်းတတ်လျှင် အန္တရာယ်ရှိကြောင်း ပြောပြသည်။

"လှည်း မောင်း တာ များကွာ– ခက်တာလိုက်လို့"

တင်အောင်ညွန့်သည်လှည်းကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ပင် မောင်းနေသည်။ ထိုစဉ် ဘယ်ဘက်မှ ထိပ်ကွက်ကြီးသည် ဘေးသို့ ရုတ်တရက် ရုန်းဆွဲသွားသည်။ ဘယ်ဘက်တွင် ချောင်းရှိသည်။ အတိုင် နွား အား သန် လွန်း လျှင် လှည်းတစီးလုံး ချောင်းထဲကျ၍ ဒုက္ခရောက်နိုင်သည်။ ညိုအေးသည် လျင်မြန်စွာ ထပြီး တင်အောင်ညွန့်လက်မှ နဖားကြိုးကို ဆွဲယူကာ နွားကို ထိန်းလိုက်သည်။ တင်အောင်ညွန့်သည် ကြောက်လွန်းသဖြင့် အသားများ တုန်နေသည်။

"ဘယ် အလုပ်ဘဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွမ်းကျင် နားလယ်မှလုပ်တာ အကောင်းဆုံးဘဲ။ ခု အတိုင်ဘက်က ကောင်ကြီးက ချောင်းဘက် ဆွဲရုန်းသွားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလို ဆွဲရုန်းယင် ညာဘက် နွားရဲ့ နဖားကြိုးကို ခပ်တင်းတင်း ဆွဲထားရတယ်ကွ။ ဒါမှ ဘယ်ဘက်က နွားရပ်တန့်သွားမှာ။ နောက်ပြီး ရုန်းတဲ့ နွားရဲ့ နဖားကြိုးကို လျှော့ပေးထားရမယ်"

ညိုအေးက စိတ် ရှည်ရှည် ရှင်းပြသည်။ သာဂိသည် ရွှေအနီးအနား အကြော်ဆိုင်မှ ငှက်ပျောကြော်များ ပြေးဝယ်လာပြီး လှည်းပေါ်မှ သူငယ်ချင်းများကို လှမ်းပေးသည်။

"ရော့ – စားပါကွ တင်အောင်ညွန့်ရ။ မင်းက ဒို့အပေါ် တွန့်တိုပေမဲ့ ဒို့က မတိုတတ်ပါဘူး။ အားလုံး ပျော်ပျော်ပါးပါး စားပြီး ပြန်ကြတာပေါ့"

"ငါ နောက်ကို မတွန့်တိုတော့ပါဘူးကွာ။ ခုပြန်ယင် ငါ့ အရုပ်တွေနဲ့ ကစားမယ်လေ။ နောက်ပြီး မြို့ပြန်ခါနီးကျယင်လဲ မင်းတို့ကို ငါ့အရုပ်တွေ ပေးခဲ့မယ်"

ညိုအေး၊ ဘုကြီး၊ သာဂိ၊ မှတ်ကြီးနှင့် ပေတိုးတို့၏ မျက်နှာ များ သည် ဝင်း ထိန် သွားသည်။ တင်အောင်ညွန့်သည် ရိုးသားသော သူငယ်ချင်းများကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေလေသည်။

## ရန်သူကြီး စိတ်ပျင်း

လူမှုရေးတွင်၊ ဉာဏ်မြင့်တိုးအောင်၊
ပညာကြိုးစား သင်ကြကွယ်။

ညီမမောင်ငယ်၊ စာအံရင်းက၊
အပျင်းခြောက်ပါး သိထားဖွယ်။

နေပူချိန်မယ်၊ အချိန်ရွှေးလို့၊
နေအေးတော့လဲ ပျင်းလှတယ်။

ဝမ်းထဲဟာယင်၊ အားအင်မရှိတဲ့၊
ဗိုက်ပြည့်တော့လဲ မအီမလယ်။

နံနက်ချိန်မှာ၊ ချိန်ခါစောလို့၊
မိုးချုပ်ကလဲ အိပ်ချင်တယ်။

အပျင်းခြောက်သွယ်၊ အလွယ်မလိုက်နဲ့၊
အားစိုက်ခွန်စိုက် ကြိုးစားကွယ့်။

အချိန်နဲ့ဒီရေ၊ လူကိုမစောင့်လို့၊
ဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့တယ်။
မှတ်ကွယ် – မှတ်ကွယ်။

စန္ဒာမြင့်

# အောင်စာ စိုးလွင်မြင့်

အောင်စာကို မြင်တွေ့ဘူးကြသော်လည်း အောင်စာ ဟူ၍ သိသူနည်းပါးလေသည်။

အောင်စာ၏ အရွယ်မှာ ခုနစ်လက်မခန့် ရှိသည်။ အမွေးအတောင်မှာ အမည်းနှင့် အဖြူရောင် ရောနေသည်။ အကိုင်းအခက် ထူထပ်၍ အရိပ် အာဝါသ ကောင်းသော သစ်ပင်များပေါ်တွင် ခုန်ပျံမြူးတူးလျက် အမြီးကို တခါတရံ ယပ်တောင်သဖွယ် ဖြန့်တတ်သည်။ အော်သည့်အခါ အသံကို လေးကြိမ်မြှင့်၍ နှစ်ကြိမ် သုံးကြိမ်နှိမ့်ကာ အော်တတ်၏။ အသံမှာ ချိုအေးသာယာသည်။

ဖေဖော်ဝါရီလမှ ဩဂုတ်လအတွင်း နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် သားပေါက်လေ့ရှိသည်။ သစ်ကိုင်းသို့မဟုတ် သစ်ခွပေါ်တွင် အသိုက်ကို မြက်၊ ချော်မျှင် စသည်တို့ ဖြင့်လုပ်၍ မြက်ရိုးများဖြင့် ကာရံထားသည်။ တမြီလျှင် ဥနှစ်လုံးမှ လေးလုံးအထိ ရှိတတ်သည်။ တဥလျှင်ပျမ်းမျှ အလျား ၀.၆၆ လက်မနှင့်ပြက် ၀.၅၁ လက်မရှိသည်။

အောင်စာသည်သစ်ပင်ပေါ်တွင် အနေများ၍တခါ တရံမှသာ မြေပြင်သို့ဆင်း၏။ အလွန် လျင်မြန်ဖျတ်လတ်၍ ကျက်သရေရှိလှသည်။ ပျံလိုက် ကူလိုက်နှင့် အငြိမ်နေသည်ဟူ၍ မရှိပေ။ သစ်ပင်ပေါ်တွင် နားနေရင်း ရုတ်တရက် ပျံထွက်သွားကာ ပိုးမွှားများကို ဖမ်းယူစားတတ်၏။

အောင်စာကို အိန္ဒိယ၊ မြန်မာ၊ သီဟိုဠ်၊ ထိုင်းနိုင်ငံ တို့တွင်တွေ့ရ၏။ မြန်မာနိုင်ငံတွင် အပူပိုင်းဒေသ၌ အနေများသည်။



ရန်ကုန်မြို့၊ ၃၂၉-၃၃၁ ကုန်သည်လမ်း စာပေဗိမာန်အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့၊ အုပ်ချုပ်ရေးမှူး ဦးထင်ကြီးက ကင်းလွတ်ခွင့် အမှတ် ၀၁/၂၀၈ အရ တာဝန်ခံ ထုတ်ဝေ၍၊ ရန်ကုန်မြို့၊ ၁၆၁ ပြည်လမ်း၊ စာပေဗိမာန် ပုံနှိပ်တိုက် (မှတ်ပုံတင်အမှတ် ၀၀၁၂)တွင် ဦးကျော်အုံးက ရိုက်နှိပ်သည်။

Read more Shwe Thway Journals at

🡻 Click below link 🡻

https://www.facebook.com/shwethwayjournal/